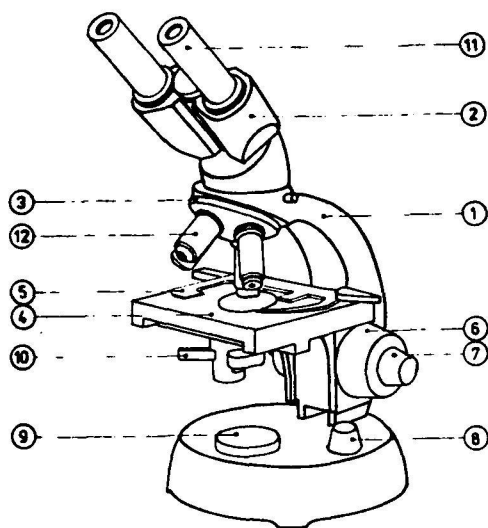

по-голямо разстояние от него. Следователно фокусното разстояние е обратно пропорционално на линейното увеличение. На всеки обектив е написан неговият тип и увеличението, което се постига с него (10x, 30x, 64x). В зависимост от това, каква е средата между челната леща на обектива и горната повърхност на покривното стъкло, обективите се делят на сухи и имерсионни. При сухите средата е въздух, а при имерсионните средата е имерсионно масло, което се поставя върху препарата преди наблюдението му. Имерсионните обективи имат увеличение 100 и повече пъти и се означават с черни пръстени. Съществен недостатък на обективите са хроматичната (цветната) и сферичната аберации, които се дължат на това, че лъчите с различна дължина на вълната, преминавайки през лещите, се пречупват различно, а в резултат на това се получава оцветен и неясен образ. В зависимост от това, как коригират тези аберации, обективите биват няколко вида: **ахромати**, **апохромати** и **планообективи**. Общото увеличение на микроскопа се

получава, като се умножи увеличението на обектива с това на окулярите. При бинокулярните микроскопи това увеличение се умножава с един коефициент, който е показан на самия тубус.

Осветителната система е съставена от източник на светлина, трансформатор, кондензор и диафрагма (бленда). Ирисната бленда, която се намира пред източника на светлина, представлява пръстен с подвижно прикрепени стоманени пластинки. Тя регулира ширината на снопа светлинни лъчи, които преминават през обекта и влизат в микроскопа. Кондензорът представлява система от две лещи, фиксирани в метална рамка. Той събира

Фиг. 1. Устройство на светлинния микроскоп:
 1 – статив; 2 – тубус; 3 – револверен диск;
 4 – предметна масичка; 5 – препаратодържател; 6 – макровинт; 7 – микровинт;
 8 – потенциометър; 9 – източник на светлина;
 10 – бленда; 11 – окуляр; 12 – обектив